

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 ธรรมะ

บทที่ 12.21 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-ฝรั่งตกปลาทำอาหาร

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.21 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ฝรั่งตกปลาทำอาหาร

พระอาจารย์ : จี๊บ...นี่แกกำลังทำอะไร

ฝรั่ง : ไม่เห็นรี! ฉันทกำลังตกปลาอยู่

พระอาจารย์ : ได้กั้ตัวแล้วละ

ฝรั่ง : 3 ตัว....อยู่เน่ใจ ฉันทเอากะละมังครอบไว้แล้ว

พระอาจารย์ : โห...ปลาแรด! คูชิ ตายรียัง

ฝรั่ง : 2 ตัวนี้ตายแล้ว เพราะตกได้ตั้งแต่เช้า ตอนซำมลิตไปหาอาหาร ตัวนี้ยังไม่ตาย...ไม่เป็นไร เตี่ยวฉันทบุบหัวให้

พระอาจารย์ : ไม่ต้องๆ ปล่อยไปๆ

ฝรั่ง : เอ๊ยๆ อย่างนะๆ ฉันทจะเก็บไว้ทำอาหาร และทำเผื่อซำมลิตด้วย

พระอาจารย์ : ฉันทไม่ต้องการ แกปล่อยมันไป และหยุดตกได้แล้ว

ฝรั่ง : ขออีกตัวเดียว จะได้แบ่งกันคนละ 2 ตัว

พระอาจารย์ : กั้ตัวฉันทก็ไม่ต้องการ เอาตัวนี้ปล่อยลงไป ส่วน 2 ตัวนี้ แกเอาเก็บไว้ไปทำกิน

ฝรั่ง : ไม่ได้ๆ ปล่อยกลับไปไต่ใจ มันเป็นอาหารของคนนะ

พระอาจารย์ : มันไม่ใช่อาหารของคน มันเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่อาศัยอยู่ในน้ำ เราไปยึดเหย็ดให้มันเป็นอาหารเอง ปล่อยมันลงไป

ฝรั่ง : เอาอีกแล้วซำลิต! ถ้าปลาพวกนี้ ไม่ใช่อาหารของคน แล้วมันจะเป็นอาหารของผีที่ไหน หรือมันเป็นอาหารของ “พระเจ้า” มนุษย์เราแตะต้องไม่ได้ ในหม้อใส่อาหารของซำลิต ฉันก็เคยเห็นว่ามีเนื้อปลาซำลิตเองก็กิน เคี้ยวจึ๊ๆ อยู่เห็นๆ แล้วจะมาบอกว่าปลาพวกนี้ไม่ใช่ อาหารคนได้อย่างไร

พระอาจารย์ : แกเอาปลามาที่นี่ แล้วปล่อยมันลงไปก่อน อย่างอื่นค่อยคุยกัน เดียวมันตาย

ฝรั่ง : มันตายแล้ว

พระอาจารย์ : อ้าว...เมื่อกี้ยังเป็น อยู่นี่

ฝรั่ง : ฉันบีบตามันปลิ้นออกมาแล้ว รอดยาก

พระอาจารย์ : แกนี่มันจริงๆ เลย หยุดตกได้แล้ว 3 ตัวพอ แกเอาไปทำอาหารของแกไป

ฝรั่ง : นี่ซำลิตโกรธหรือ ฉันล้อเล่นนะ ปลามันก็แค่อาหาร

พระอาจารย์ : ฉันไม่ได้โกรธหรอก มันเป็นเรื่องของแก ที่แกคิดและทำ แต่แกไม่ควรจะมาทำอะไรแบบนี้บนแพศาลา ซึ่งชาวพุทธศาสนาเขาพากันมาทำความสงบใจ ปลาพวกนี้มันก็หลบหนีมาจากที่อื่น หลบเข้ามาพักอยู่แถวๆ นี้ เพราะคิดว่าที่ตรงนี้มันปลอดภัย แล้วแกผู้ซึ่งอาศัยอยู่บนแพ กลับนำเอาอาหารมาล่อให้มันกิน พรากชีวิตของพวกมัน ทั้งๆ ที่มันขอ เข้ามาอาศัย แกคิดว่ามันสมควรหรือ

ฝรั่ง : มันเป็นแค่ปลา และเป็นอาหารของ “มนุษย์” ไม่เห็นจะต้องไปคิดอะไรมากมายขนาดนั้น

พระอาจารย์ : มนุษย์อย่างแกยึดเยียดให้มันเป็นอาหารต่างหาก จี๊...ชีวิตใคร ใครก็รัก มีปลาตัวไหนบ้าง มาบอกให้แก่น้ำเนื้อของมันมาทำอาหารบ้าง แกเคยเห็นปลาตัวไหน บอกมนุษย์อย่างแกบ้างว่า “นี่ฉันมีเนื้อหนัก 2 กิโลแล้ว เนื้อหวานหอม กำลังทอด รีบเอาเนื้อฉันไปทำอาหารซี มนุษย์จ๋า”

แกเคยเห็น เคยรู้ อย่างนี้บ้างไหม มีแต่ว่ายหนีกันตาลิตาเหลือเวลาแกลงไปจับมันขึ้นมา จับมาได้แล้วก็ยังดิ้นรนไม่ยอมให้แกฆ่า แล้วแกจะมาบอกว่า มันเป็น อาหารของมนุษย์อย่างแกได้อย่างไร แกมันชี้โก่งนี้หัวว่า ไอ้จี๊

ฝรั่ง : อ้าว...ตกลงนี่ฉันผิดอีกแล้ววี คิดอย่างนี้ มนุษย์เราก็ตายสิ ถ้าหากว่าปลายังไม่ใช่อาหารของเรา แล้วซำลิตกินปลาทอดทำไม ถ้าพูดอย่างนี้ ฉันเห็นนะว่า มีคนเขาใส่ปลามาเป็นอาหารให้ซำลิตกิน

พระอาจารย์ : จีบ แก้ก้เข้าใจอย่างแก ฉันท้ก็เข้าใจอย่างฉันท้ ที่ฉันท้กิน เพราะคนเขานำมาให้ ฉันท้ไม่ใช่ผู้ฆ่า ฉันท้เป็นนักบวช ใครให้อะไรก็กินไปอย่างนั้น อยู่อย่างง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก แต่ไม่ใช่เป็นผู้สั่ง ให้ทำ หรือฆ่าสัตว์อะไร เพื่อนำมาเป็นอาหาร ชาวพุทธถือว่าเป็น “บาป” อย่างหนึ่ง บาปก็คือ “ความชั่ว” นั้นแหละ

ฝรั่ง : อย่างนี้ ไอ้คนที่นำเอาปลามาให้ช้ำมลิตกิน ก็ทำช้ำมละสิ ถ้าเป็นความชั่ว พระอย่างช้ำมลิตจะไปสนับสนุนทำไม คนสนับสนุนก็ต้องช้ำมเหมือนกัน

พระอาจารย์ : แกพูดก็จริงอยู่ ที่ฉันท้พูดนี้หมายถึง การไม่เป็นผู้ฆ่า ผู้ตัด ผู้พรากชีวิตของผู้อื่นด้วยตนเอง ไม่เป็นผู้สั่ง หรือต้องการให้ใครทำโดยการฆ่าผู้อื่น เพื่อนำมาเป็นอาหารให้ตัวเอง แต่ถ้าหากว่าใครจะทำ มันก็เป็นเรื่องของเขา เพราะเขาฆ่าแล้ว จะนำมาให้ฉันท้หรือจะกินเอง มันก็เป็นเรื่องของเขา เขาจะเป็นผู้ฆ่า หรือคนอื่นอีกเป็นทอดๆ เป็นผู้ฆ่า ก็เป็นเรื่องของเขา เพราะเขาเห็นว่ามันเป็นแค่อาหาร เหมือนอย่างที่เกิดคิด พวกเขาจึงได้ฆ่า นำมาบริโภคนำมาขาย นำมาเป็นอาชีพ แต่สำหรับฉันท้ ซึ่งเป็นนักบวช หรือบางคนที่ไม่อยากทำร้ายชีวิตใคร เขาไม่ฆ่ากัน ไม่ทำการฆ่าหรือสังฆ่าด้วยตัวเอง เพราะถือว่า การฆ่ามันเป็นบาป เป็นความชั่วอย่างหนึ่ง ที่ต้องพรากชีวิตของผู้อื่นโดยเจตนา

ฝรั่ง : ศาสนาพุทธเข้าใจยาก ฆ่าปลากินก็ไม่ได้ ห้ามไปซะหมด

พระอาจารย์ : ฉันท้ไม่ได้บอกว่าห้าม เพียงแต่ชี้ให้เห็นว่าเป็นเช่นไร แกต้อง คิดเอง ตัดสินเอง ด้วยความรู้สึกของตัวเอง ว่ามันควรหรือไม่ควร ถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ ฉันท้เป็นเพียงแค่ผู้ชี้แนะเท่านั้น การตัดสินใจเป็นเรื่องของแก จีบ

ฝรั่ง : ก็นี่ไง ฉันท้ตัดสินใจที่จะนำเอาปลาเป็นอาหาร ฉันท้คิดถูกของฉันท้ไม่ใช่รี มันผิดตรงไหน ฉันท้เลือกที่จะมีชีวิตอยู่ โดยอิสระเสรี มีความสุขกับการกิน การนอน อบอุ่นสบายท่ามกลาง ธรรมชาติ ฉันท้ตัดสินใจ และยินดีที่จะเลือกอย่างนี้ ฉันท้ไม่ผิดใช่ไหม !

พระอาจารย์ : มันไม่ผิดหรอก แต่ที่ไหนๆ หรือประเทศไหนๆ เมื่อมีคนอยู่กันมากๆ ก็ย่อมต้องสร้างกฎขึ้นมาที่นี่ กฎมีอยู่ว่า ห้ามล่าสัตว์ ห้ามตัดต้นไม้ทำลายป่า หรือจุดไฟเผา แกต้องรักษากฎพวกนี้ด้วย

ฝรั่ง : โอจันขอโทษ แต่ฉันท้ตกลา ไม่น่าเกี่ยวกับไปล่าสัตว์อะไรเลยนี่

พระอาจารย์ : มันก็เป็นชีวิต ชีวิตหนึ่งๆ ด้วยกันทั้งนั้น จีบ ถ้าฉันท้หลอกลวงแกให้แกเข้าใจผิด แกจะโกรธไหม

ฝรั่ง : โกรธ

พระอาจารย์ : แกเอาเหยื่อเกี่ยวอาหารให้ปลา แกว่าปลาโกรธไหม

ฝรั่ง : ปลามันจะโกรธได้ไง มันไม่รู้เรื่อง

พระอาจารย์ : นั่นแกคิดฝ่ายเดียว ปลามันไม่ได้คิดอย่างเดียวกับแก แกเอาเบ็ดเปล่าหย่อนลงไป ปลามันจะกินเบ็ดแกไหม

ฝรั่ง : ถ้าไม่มีอาหาร มันจะมากินเบ็ดได้ยังไง

พระอาจารย์ : นั่นแหละ แกเอาอาหารล่อมัน ถ้าแกโดนล่อ แกก็ยอมไม่ชอบเหมือนกัน ปลามันมากินอาหารที่ล่อ โดยแฝงตัวเบ็ดไว้ข้างในมันไม่ได้มากินเบ็ด แต่มันมากินอาหาร แล้วติดเบ็ดที่แกล่อลงมัน

ปลา มันมากินอาหาร เพราะฉันเคยให้อาหารอยู่เสมอๆ มันไว้ใจฉัน และมันก็กินอยู่ตรงนี้ทุกๆ วัน แกเองก็เคยให้อาหารมัน แต่มาวันนี้ แกกลับเอาตัวเบ็ดเป็นเงี่ยงคมๆ แฝงลงไปให้อาหารมันด้วย แกล่อมัน อาศัยความไว้ใจของมันที่มีต่อ สถานที่นี้ด้วยอาหารที่มันเคยกินโดยไม่รู้สีกระหวาดระแวงภัยใดๆ ด้วยความเคยชิน แล้วมันก็เจ็บปวด โดนปลิดชีวิตเพราะความไว้ใจในอาหารนั้น แกคิดว่า แกมันชั่วหรือดี ที่ล่อเอาความคุ้นเคยและเคยชินของมัน มาเป็นอาหารแค่มื้อ ครึ่งมื้อของแก

ตรงนี้มีปลาตั้งมากมาย ทำไมแกตกได้แค่ 3 ตัว นั่นไม่ใช่ เพราะมันตกใจที่พวกมันตื่นตะเกียกตะกายด้วยความเจ็บปวด ด้วยคมเบ็ดของแกกระชากมันขึ้นมา ตอนนั้นมันหายไปไหนหมด ไม่เห็นลอยขึ้นมากินอาหารที่ล่อไว้เลย มันโกรธแก โกรธฉัน ที่ไปทำลายความไว้ใจในหมู่พวกมัน จีบ ถ้าหากมีคนมาล่อแก มาทำร้ายแก แกชอบใจหรือเปล่า

ฝรั่ง : ไม่ชอบ

พระอาจารย์ : แล้วแกไปล่อคนอื่น ทำร้ายคนอื่น เขาจะชอบใจไหมล่ะ คิดดูให้ดี

ฝรั่ง :ก็คงไม่ชอบเหมือนกัน

พระอาจารย์ : ปลาก็เช่นเดียวกัน ถ้าแกลองไปเป็นปลา มันก็คงมีอาการเดียวกับที่แกคิด หากผู้อื่นมาทำร้าย ก็คงไม่ชอบเช่นกัน สัตว์โลกต่างมีความสุขในการกิน ในการนอน ในการสืบพันธุ์ และรู้สีกระหวาดระแวงภัยด้วยกันทั้งนั้น ตามสัญชาตญาณ

ส่วนแกเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์อันได้ชื่อว่า “ประเสริฐ” รู้ถูกรู้ผิด คิดเองเป็น ถ้ายังมีพฤติกรรมอยู่ อย่างที่ว่านี้ ก็ไม่ต่างจากสัตว์ที่แฝงตัวอยู่ในร่างของมนุษย์ จิตใจแกเป็นสัตว์รีเปล่าวะ จีบ

ฝรั่ง : โน้ว....ซำมลิตพูดแรงไป ฉันเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์

พระอาจารย์ : จันก็คิดให้เป็น ว่าสิ่งที่ฉันพูดนะ จริงหรือเปล่า

ฝรั่ง : ซำมลิต ฉันไม่กินแล้วปลาพวกนี้ ฉันไม่ยอมมีจิตใจอย่างสัตว์

พระอาจารย์ : มันตายไปแล้ว แกเอาไปทำอาหารกินหอะ

ฝรั่ง : ไม่กิน ฉันกลัวบาป ฉันไม่ยอมเป็นคนชั่ว ครอบคร้วฉัน สอนให้รักกัน ไม่มีใครทำชั่ว

พระอาจารย์ : แกฆ่าแล้วทิ้งขว้าง ไม่นำมาให้เกิดประโยชน์ นั้นแหละ โคตรชั่วเลย จีบ เป็นบาปหนัก

ฝรั่ง : หา....นี่ถ้าไม่นำไปกิน เป็นบาปหนักหรือ

พระอาจารย์ : เออ....บาปหนัก

ฝรั่ง : จันซำมลิตก่อไฟให้หน้อย ฉันจะเป็น คนอย่างเอง เดี่ยวแบ่งกันกิน

พระอาจารย์ : โน้ว....กูไม่ทำไวย คนขับเรือผ่านมา เขาตำเอาตาย ไปๆ แกไปปิ้งกินบนเกาะโน้นไป

ฝรั่ง : แค่นี้ก็ไม่ช่วย พระอะไรดีแต่คำๆ